

59631

ВЪВЕДЕНІЕ

Sv. Alojza od Gonzaga.

Družtvo

pobožnih mladenčev

pod
varstvom sv. Alojša.

Prepisal

Fr. S. W.,

kaplan v Negovi.

J. Zerkov

V Gradci 1852,

Na prodaj per Jožefi Sirolla, na velikem tergi
Nr. 231.

59631

bun

2. 2. 2.

V. Girardet 1852

I.

Povabno pozdravilo.

„Glej, ko dobro in blago je, ako bratje vkupej prebivajo! zakaj tja pošle Gospod svoj blagoslov in življenje na vekomaj.“

Ps. 132, 1, 3.

Keršanski mladenči!

Vam kličem te lepe besede sv. pesnika Davida naproti, naj bi vas obudil pod božjo obrambo v društvo stopiti, de bi vi svoj naj dražesi zaklad s druženoj močjoj srečno ohraniti in rešiti zamogli. Vi imate en zaklad, keršanski mladenči, keréga cena vse vrednosti celéga sveta visoko prokosi, kateri vas pred božjim obličjem neizrečeno dopadlive stori, in kter vam dopadenje vseh pravičnih ino posebno čast celo naj hudobneših ljudi pripravi; ino leti zaklad alj šac je — vaša nedolžnost.

Alj neštevilni so pak tudi sovražniki, ki na to grejo, vam to vašo dra-

go blagó odzveti. In ako bi v resnici sovražniki vaši obladali, vi pak padli; o kako veselje bi to za pekel bilo, kaka žalost za nebesa in kaka nedostavna zguba za vas! — Ako bi ravno cele potoke slojz vtrdni pokori pretočili, či bi jezero let naj ostrešo pokoro delati zamogli; odpušenje grehov sicer bi zadobili, alj lepote, ki vam je v nedolžnosti dodeljena, bi nikdar več nazaj pridobiti nemogli; kajti

Zgublen čas ino nedolžnost

Zgineta vsikdar na večnost.

Vas tedaj pred takoj nesrečoj zabraniti, ter v posestvi naj žlahtneše lepote poterčiti je zrok, zakaj vas s skerbnojlubeznijo k pristopi v našo keršansko društvo vabimo.

Pa zakaj voljo le palj društvo, bi vtegnili barati? Zamoremo saj vender bres društva pošteno in brumno živeti. —

Vsikdar, keršanski mladenči! zamorete to tudi razvun društva. Pa berite le in premislite radi s pravičnim sercom, zato ste prošeni, kaj se vam tukaj v kratkem bo povedalo:

1. Sovražniki vašega zveličanja so vsi vkup zedinjeni ter za boj proti vam v zavezi. Zato bote, ako s pravo serčnostjo in s druženoj močjoj vkup stopite, nje ložej premagali, kakor či vsak posebej vojskuje. Kajti složno je močno.
2. Ako lih vsak za se svojo nedolžnost ohraniti zamore, tak se bo vendar žela vsakega po premagi svojega zraventovarša močno vnela; dober izgled zravenbrata bo žalostnega oveselil, boječega in slabega okrepil, padajočemu pak gorpomogel. Kolikor tolažna beseda in prijazno opominjanje pripomore, je vsem znano. „Tolažite se med soboj, ino vučite eden drugega, kakor tudi vi storite . . . Prosimo vas, bratje, posvarite neporednega, tolažite boječega, pristopite slabim na pomoč, imete ze vsimi poterplenje!“ Tes 5. Kdor svojega brata dušo reši, svojo lastno reši, veli sv. Jakop.
3. Kdej sta dva alj trije v mojem imeni zbrani, sem na sredi njih, pravi Jezus, lubeznivi prijatel mladosti. Alj

se on nebo s svojimi milostmi tudi v sredini zbranih mladenčev znajšel, ki so zato se zedimili ter k bratovski lubezni stopili, de bi Ga s čistim sercom ložej lubiti zamogli?

4. Kak dopadlive in prijetne so take društva lubemu Jezusi, pokažejo milosti polne dobre dela v vseh takih občinskih srejnah (gmajnah), v kerih se te društva znajdejo. V mnogih farah naše in drugih škofij so se v poslednih časih društva keršanskih mladenčev začele. Tam, kdej je pred kratkim med možkoj mladostjo nedostojnost v cirkvi, nered ino razvujzdanost po poti in na cestah, nepokoršina in protivnost proti staršom in naprejpostavljenim bila, tam zdaj neštevilni združeni mladenči zkoz pobožnost in strah božji v cirkvi, zkoz ponižnost in pošteno zaderžanje vse druge kristjane spodbudijo, kerij nje le viditi priložnost imajo. Zkoz njihovo lepo pokoršino so oni zdaj veselje staršov in naprejpostavljenih ino prava lepota svojega spola v srejnji postali.

Skušnja tedaj pričuje od resnice Davidovih besed: Glej, ko dobro in blago je, ako bratje vkup živijo! Zakaj tja pošle Gospod svoj blagoslov in življenje na vekomaj.

Naj da Gospod Bog tudi našem društvu sv. blagoslov pošle, in naj po tistem vam, keršanski fantje! čisto, nedolžno življenje tu, in tam krono večnega zveličanja podeli.

II.

Postave društva.

1. Perva in naj sveteša postava, na kero se vsak združeni mladenč zastopit ima, je ogibanje plesa in nevarno znanje alj pajdaštvo. Naj se varuje zapelivega ter nepotrebnega hojenja s drugim spolom, ponočnje tepešije in poslanjanja po potih in cestah, ino obiskavanja nesramnih hramov.
2. Vsak združen fant se naj skerbno ogible tovarštva s takimi osebami (peršonami), ki imajo nesramožne

- pogleda ino nepošteno govorjenje, ki gerde pesmi pojejo in nesramne šale kvantajo. Ravno tak se naj varuje vseh, ki se komu dopadljivo alj čres svoj stan oblačijo, drago in visoko igrajo, preklinjajo, se prepirajo, tepejo, alj či so pijanosti vdani.
3. Zraven tega pak naj bo vsak mladenč v svojem pogledi pohleven. Ja premogočno naj bo skerbliiv, de nobene ludobne misli v svojem serci nezaredi. Veliko menj se pak naj snjegovih vust dvojezične alj nesramne besede ne zaslišijo.
 4. V govorjenji s drugimi naj se nikolj pravičen ne dela, zasramovanje, pikanje drugih i. t. d. naj opusti; sploh vse, od česa prepiranje pride. Kadar s drugimi hodi, naj bo perzanesliv ino pohleven.
 5. Celo posebno naj se varuje vsakega preklinjanja, zarotenja, sploh vsake jeze in nevolje.
 6. Mladenč naj bo zderžliv v zavžitji močnega pitja, naj opusti pijanost, v keroj je nečistost skrita.

7. On naj ne obiskuje takih kerčem in oštarij, v katerih se pijanci zderžavajo, alj v katerih se sv. vera zaničava in zasramuje. Tudi v pravični tovaršiji naj le samo do mraka ostane.
8. Naj se mladenč v tako kerčmo nikdar ne poda, kdej je ravno kaki kolj ples.
9. Akoravno pak on včasih igrati nameeni, više krajcarja naj ne stavi, ino igra čres tretjo vuro terpeti nesme.
10. Združen mladenč naj pri vseh dopuštenih in pravičnih rečeh svojim staršom, mojstrom ter naprejpostavljenim hitro in volno pokoršino skazuje. Naj bo prijazen in marljiv do svojih bratov in sester, zraven tovaršov i. t. d. Daleč proč pak naj bo vso svojvolno, terdokorno in nespodobno zaderžanje.
11. Združeni mladenči imajo po vsake štiri tjedne sv. zakramente pokore in rešnega Telesa prijeti. Na den obhajila po poldne naj se cirkvo obišejo; in ako je primerno, naj po navizanju svojega vodnika vsi vkup sv. roženkranc molijo.

12. Vsakden se naj moli en Očenaš in Češena si Maria k časti sv. Alojzja, s pristavkom: „Prosi za nas, o sv. Alojz, naj te v nedolžnosti in pokori nasledujemo.“ Naj še bo tudi zraventovarš sv. roženkranca, po nedelah in praznikih naj pridigo pazljivo in pobožno sliši ino naj nekoljko čaša na branje dobrih bukev oberne.
13. Naj daruje konči od časa do časa svoje vsakdajne opravila in terplenje, svoje sv. obhajila in molitve za svoje zraventovarše.
14. Ako kerit tovarš zboli, se pričaka, da ga tovarš za tovaršom pride obiskovat, tolažit ino k tem, kak mu je potrebno, pomagat; ino ako bi bil reven siromak, debi mu tudi v potrebi pomagali po besedi pisma: Bratje pomagajo endrugem ob času nedloge, pa boljše vsmilenje reši. Zira. 40, 24.
15. Vsak sprejet tovarš naj gleda drugih mladenčev za ljubezen divičke čistosti in k pristopi v našo zavezo pridobiti.

16. Vsak tovarš naj svojega pregrešnega zravenpajdaša po bratovski lubezni posvari, in le pri velikih pregreških naj vodniku oznani, pa vendar le vse s perzaneslivostjo in lubeznjo. Zraven tega pak ima vsak mladenč opominjanje svojega zraven-tovarša v ponižnosti sprejeti.
17. Nobeden mladenč se naj od drugega boljši ne derži, ki za kerega koli zroka voljo se v društvu ne znajde. On naj bo prijazen, lubezniv in pameten proti vsem; potem takim naj pak bo močen, vsako zaničevanje volno prenesti.
18. Vsi združeni mladenči naj varno skerbijo, de se skoz lubezen in edinost celo njihovo društvo lepo razširi. Naj se vsak varuje po svoji tenki vesti, zavezo mira in složnosti le koljkaj razvezati ili tergati.
19. Verh tega pak te postave pod smertnim grehom nebenega ne vežejo, kako pri drugih bratovšinah. Tovaršom tudi ni zabranjeno v sv. zakon stopiti, ako nje Bog v tistega

kliče. Oni bodo pak le takrat srečo in blagoslov v njem najšli in vživali, ako so svoj ledičen (osebni) stan v božjem dopadenju doprinesli bili.

III.

Hasnovitost društva.

1. Obvarvanje nedolžnosti in ohranjenje čistosti na duši mladenčca, povikšanje pobožnega in keršanskega duha in zadržanja velja za naj imenitniši poglavitni zaklad tega društva, ki mu je od Boga darovan.
2. Združeni mladenči se skoz svoj lepi izgled en drugega k dobrem obhajajo, ter darujejo za endruega svete zasluge svojih pobožnost, brumnih vaj in sv. obhajila.
3. Na nedelo po prazniki sv. Alojzja (ako nikar ti den ravno na nedelo ne spade) obhajajo mladenči svojo poglavitno praznuvanje. Na ti den je sv. obhajanje (obhajilo) za vse vkup. Da sv. popolne odpustke dobijo, naj še tudi pobožnost

sv. Alojzja po naprejpisani viži opravi.

4. Najimenitneša zvunejna lepota poštenega mladenča naj bo modro zadržanje, pohlevnost in božji strah, ker ga Bogu in ludem dopadljivega stori. Nošnja naj taka bo, po keroj se mladenč od drugih pozna.

Po prazničkih dnevih se sdrufeni mladenči okolj svoje bandere zberejo, ino nosijo tudi, kakor na poglavitnem svetki pri sv. obhajili, svetinjo sv. Alojzja na belem vezali.

5. Pri pogrebi enega teh mladenčev pridejo zraventovarši vkup iz društva ter ga spremlajo pod svojoj banderoj na pokopališe. Vednik pobira za sv. mešo za pokojnega ino moli bri ti stoj žalostni del roženkranca na glas drugim naprej.

6. Vsak mladenč naj nosi smertni križec, kerega dobi, kadar bo v društvo vzet, in kerega naj vedno pri sebi ima; naj še ga kušne pobožno vsako jutro in na večer pred spanjom, kakor tudi ob času kake skušnjave.

7. Debi popolnoma odpustke zadobil, naj po opravljeni spovedi in sv. obhajilu pred božjo mantroj vsakokrat kleče nasledno molitev opravi:

„Glej, o moj vse hvale in lubezni naj vredneši Jezus! pred Tvojim naj svetešim obličjem ležim na kolnah, in Te iz znotrejnega dua moje duše prosim, debi mi v serce živo vtisnil duha prave vere, vupanja in lubezni, resnične grivinge čes moje grehe in terdnega sklepa, Tebe nikdar več razžaliti; kadar iz cele lubezni in v globokem pomilovanju tvoje sv. petere rane premišlavam, ter se spomnim, de je prerok David od Tebe, o Jezus! govoril: Oni so moje roke in noge preboli, šтели so vse moje kosti! Ps. 21, 17, 18.“

*) Po pismi sv. Očeta Leo na XII. od 17. sept. 1825 zadobi popolnoma odpustke, ki se tudi vernim dušam obernejo, ker to molitev po opravljenem sv. obhajilu pred podoboj križanega Jezusa opravi.

Ravno tak naj mladenči tudi odpustke zadobiti si prizadevajo, kadar se s besedami pozdravljajo: „Hvalen bodi Jezus Kristus!“

IV.

Pristop ino odstop.

1. Samo mladenči, ki še pred svetom za take veljajo, ker ne so pod 12, in ne čres 45 let stari, se znajo pri vodniku k pristopu v društvo oglasiti, ino potem bodo od njega po spoznanju duhovnika in dvuj pomočnikov gorvzeti. Na den pristopa se najpoprej vsak mladenč spovej in obredi. Takrat oni položijo duhovniku v pričo pomočnikov alj drugih zravento-varšov svojo oblubo v roke.
2. Iz drugih far, kdej je ne tega društva, bodo le samo taki mladenči gorvzeti, ki še se znajo pregledati ino ker lepo slovijo; vender naj taki ne opustijo, službe božje v svojih farah obiskovati.

Tudi se znajo menjšše društva mladenčev napraviti, kere so pak v varstvu pod bližnim velkšim društvom, ino ker v letu en alj dvakrat pri občinski pobožnosti k spodbadanji

brumnosti tudi k prednem druŹtvu pridejo.

3. Stopi kateri tovarš v sv. zakon alj zapusti 45. leto svoje starosti, tak je sicer ne več pravi tovarš bo pak za časti voljo pripisan ino zamore vse druŹtvene poboŹnosti obiskovati. Ako on do smerti lépo slovi, znajo tudi k njegovem pogrebu drugi na poboŹno viŹo se zbrati.
4. Či se ker mladenč v druŹtvu zagreši, bo pervokrat samo od vodnika posvarjen, drugokrat v pričo pomočnikov alj drugih zraven tovaršov ne samo enkrat še opominjen, ampak njemu se s odstopom poproti, ino tretjokrat bo s dopušenjom duhovnika in pomočnikov iz druŹtva izbrisani ino njegovo ime bo iz imenika vseh mladenčev izpisano. Taki zamore, palj, kadar je bil eno celo leto poboljšanje pokazal, drugoč v druŹtvo nazaj vzet biti.
5. Posebno hudobna pregreha pak njega hitro iz zbirališa alj druŹtva sklene.
6. Ravno tak zamore mladenč, ki je bil bres zroka svojvolno iz druŹtva

odišel, še le komej po enem letu nazaj v društvo priti, kajti vsakemu mladenču naj bo velika čast, či sme tovarš društva biti.

V.

Vodstvo društva.

1. Zraven Marije, naše diviške matere naj prevzeme naj pervejšo in višišo vodstvo društva ajngelski mladenč sv. Alojz, ker vedni izgled in vodnik vseh združenih mladenčev ostane.
2. Za Marijo in sv. Alojzjom ima našo keršansko društvo skerbno obvarovati in pravično voditi vsak zraven-tovarš, kerega vsako leto na praznik Marije oznanenja po navišanje v priču duhovnika skoz svoje glase vsi mladenči izvolijo. Izvoljeni dobi častito ime „Vodnik“, ker si palj sam dva pomočnika izbere, od kerih pričakat sme, de mu bodo vsi združeni mladenči popolnoma pokorni, njega zvesto se deržali, in se mu zročili.
3. Pri volitvi vodnika je vsakega mladenča ojstra dolžnost, le samo ta-

kemu mladenču svoj glas dati, ki ima dobro ime in ker povsodi brumno zaderžanje pokaže. Ravno tak si tudi vodnik le samo pobožne, modre in poštene pomočnike zbere.

4. Zraven tega pak zna vodnik in tudi pomočnika večkrat za endrugom zvoljen biti.
5. Ako bi se žalost napetila, debi vodnik sam hude pregrehe proti tem postavam se kriv storil, tak bo od duhovnika ino pomočnikov njegovo pregrešenje obsojeno, on pak tako obsojeni bo iz bukev tovaršov izbrisan, ino hitro drugi na to mesto izvoljen.

VI.

Zaveza oblube.

O naj čisteša Divica in Mati božja Marija! Jas J. J. obečam in oblubim Tebi, kakor tudi ajngelskemu mladenču sv. Alojzju od dnes iz cele moje moči po ti Tebi tako dopadljivi čednosti prežlahtne čistosti živeti ino vseh grehov

proti temu skerbno se ogibati! Tudi Ti obečam vse postave keršanskega društva na tenko spolnovati in nikdar nobene vedama prelomiti! O mogočna nebeska Kralica! naj da se Ti ta moja resnična obluba dopade, in sprosi mi od Tvojega božjega Sina Jezusa Kristusa milost, da njo vedno zvesto spolnujem k Tvoji časti in mojem zveličanju! Amen.

Priporočenje

*mladenčev keršanskega društva v
praznik sv. Alojzja.*

V imeni Jezusa in Marije smo se dnes v tem zalem posvečenem templu pod milim tronom in pred podobo presv. mladenča Alojzja v kup zbrali, k opravi, ki je za našo celo prihodno življenje močno imenitno. Zapustili ste, ljubli mladenči! krotki vaš dom, in hitro ste pridirjali s gorečim sercom sem v cirkvo. O kaj lepega se dnes s vami obhaja! Kaj ste si v sercu na tihem dolgo že bili želeli, to se bo zdaj s vami sklenilo.

Lubleni Jezus! Jas Tvoj nevoljen služabnik in pastir tih meni sporočenih fantov, usliši me, kadar Ti dnes te mladenčee za keršansko družtvo izrocim!

Premila lepa Marija! zvesti Aju-gel varh! v vajno varstvo pripelam tukaj izbranih fantov prelepo število, debi njim bila za naprej milostljiva pomočnika v vseh nevarnostih tega naprevzetega diviškega življenja!

Sveti Alojz! mili sprevodnik, naš vsikdaršni izgled in posebni patron keršanskega družtva! Stoj nam pomožen na strani, de vse, kaj tukaj ti združeni fantje kleče pred Jezusam in Marijoj obľubijo, tudi na tenko spolnijo! — Tvoja sv. podoba o sv. Alojz! nas je revne mlade grešne popotnike vkup zbrala, debi si mi vsi tvojo sveto življenje za izgled vzeli, ter po tistem stanovitno se ravnali! O ko nas vse v sercu veseli, ker tako mladega, zalega in svetega mladenčaa pred seboj vidimo! O kako skerb je on k temu obernil v ranih že letah, debi svojo dušo zveličal! V najžlahtneši mladosti že kak otrok on začne brumno živeti, alj pri nas je pak mladost

skoro začetek vsega greha. Bodi nam, o sv. Alojz! zlati izgled pravo keršanskega življenja, zato si tedaj hočemo dues nektare žlahtne navuke pri tebi izbrati, po katerih se prihodnič popolnoma deržati želimo!

Či tvojo lepo nedolžnost in žlahtno otročko čistost, ter božji strah premišlavamo, o lepše od cvetečih rož ti tvoje lice kinčajo, tvojo dušo lepotijo in se čres tvojo brezmadežno telo razlivajo! O luba nedolžnost, o sv. čistost! kak mila je ta beseda, ker še njo sme za svojo lastno imenuvati, ker izmed nas še to leljo vredni nosimo? — O moj Bog ino gospod! ko čisto dete sem bil rojen, ino kako nesramno življenje morde zdaj nevedoma peljam! Kako globoko že jas od mojih detečjih let do zdajne vure v gerdih grehah tečim; in žalastno je, de še dozdej nesem prav spoznal, kak velik skriven grešnik de sim! — velkokrat mi je že zdaj zadosti žal, ter me griva, keko zdihavam in jokam, alj nikdo me zadosti tolažit nemore; pravega mira vesti ne najti! Eno veliko gnado ino žlahtnost le vedno nad seboj zgrešim,

ino od tega nesrečnega hipa, ko sem morde v greh zapadel, je mojo serce noč ino den žalastno ino bolečo. —

O vi moji dragi otročiči, vi nedolžni fantje! veselite se dnes s tim sv. Alojz-jom; glejte, s dušččimi rožami neprecenljive nedolžnosti je vam on dolgi nevaren pot proti veselim nebesam nastlal, po kateri vi vsi popotvati zamorete! Tudi on je se bil znajšel v velikih nevarnostih, tudi njega so mnoge skušnave napadale, pa ko močno je tiste s guado božjoj premagal ino kak lepa, bliskeča krona zdaj v nebesah njegovo glavo kinča, kak prežlahtno cvetečo leljo je on k božjem tronu prinesel!

Ci jas Alojzja sv. pokoro premišlavam, o kak ojstra je ona bila za cartano mladost! Nobenega greha ne storiti, alj deno močno ojstro pokoro delati, to je čudovitno in terja stanovitno serce. Kelko noči on prebudi, kelko je-di si odreče, kak prosto za potrebo samo se on oblači, kelko slojz pretoči, kelko postov si naloži, debi skos to vedno kakšnokolj vablenje greha premagal in ložej odverniti! Alj mi pak morde še

nikdar nismo nobene prave pokore čres grehe delali, kajti samo dobro in mehko življenje nam je le bolj v navadi! Bres števila veliki in mnogi so naši grehi, alj nikdar smo njih še ne prav obžalovali, nikdar ne ene slojzice še pretočili, za poste in zatajenje malo smo barali, malo si za nje prizadjali. Za grehi slepi lovimo, le za pokore zvedavamo malo. Bog nas varij! de ne zamudimo pokore, o sprosi nam milost pri Jezusi, sv. Alojz!

In kadar na tvoje molitve, o angelski mladenč! zmislim, kako veliko ino pobožno si nje ti bil opravlal! Kamkolj si se bil skril, debi na tihem s branim sercom prav gorečo molil! Kolko noči si v molenji bil doprinesel, kelkokrat v cirkvo zlezel, se tamkaj pred Jezusa na kolna vergel, ter ga častil v presv. Zakramentu celo zamaknjen. Ino kak prelepo si tudi tvojo lubleno mater divico Marijo častil! — Alj kak merzle, mlačne in rastrošene so le nase molitve, samo s vustami ino s jezikom mi hvalimo Boga, in velikokrati se celo sramujemo naše molitve! Kadar sem mlajši še bil,

se mi zdi, de sem lepše vedil moliti. O sv. Alojz! vuči nas prav moliti, sprosi nam gnado goreče molitve!

Čudovitno je tudi, kak lepo ponižnost si ti ne samo v sercu, ampak še v celem tvojem zaderžanju pokazal! Ti ne nosiš prevzetno in visoko tvoje glave, v božno oblačilo se rajši ogerneš, nikdo je od tebe ne zaveržen, akoravno si knezovskega ti roda; vsakemu, naj si bo mlad alj star, ti dolžno poštenje skažeš, za poslednega hlapca hočeš veljati, ter neslišiš rad, debi te k'lo za tvoje pridnosti voljo kda hvalil. Visoko čast in knezovsko krono ti v stran položiš, ino nikomu dosta znani hočeš rajši zadni biti služebnik obrajtati. — Alj kako šti-manje ino gizdost pak mi pokažemo, kakke prednosti ino hvale posvetne si išemo mi! Čres vsakega se povzdignemo, ter nevemo, kak bi se nosili, debi pred drugimi veliko veljali. O sv. Alojz! sprosi nam pri Jezusi tvojemu, gnado prave ponižnosti ino krotkosti, de ohranemo pravo pokornost do naših staršov ino rednikov, in de zadobimo odpuščenje vseh tih grehov, kere smo skoz

našo prevzetnost storili, ter nam daj duha stalne krotkosti!

Velika je tudi bila tvoja lubezen do bližnega, o sv. Alojz! kajti vsakega človeka si bres razločka za voljo Jezusa bil lubil, ne samo po besedi, ampak s dobrimi delami. Kako rad si imel male otroke, kak prijazno si s njimi ravnal, kako modro si nje vučil; kako postrež si bil siromakom, kako nevtrudljivo lubeznivo tolažnik bolenikom, ja vsakemu, kdo te je prosil, s darom si lepo postregel. Kak pametno ino modro si sovražstva med ludmi odvern timer, kako vsmilenje si sirotam in vdovam skazal! — Alj kaka jeza in divjo sovraštv timer, kaka nevošljivost pak naših vustih kipi, de nobenemu ne skažemo milosti radi, ter rajši v sovraštvm živimo. Nemamo vsmilenja do bolnikov in sirmakov, grešnikom ne prizanašamo, s hudim sercom celo vdove in sirote krivično preganjamo. O kako kamenitno je našo serce! O moj premili sv. Alojz! sprosi nam pri Jezusi gnado, naj da postane našo serce milostivno in mehko, s kerim bomo zamogli po tvojem izgledu našega bližnega

prav keršansko lubiti, ter mu našo lubizen tudi v djanju zkazati!

Ino na kako terdi skali je bila tvoja stanovitnost postavljena, o sv. mladenc! je iz tega viditi, ker je tebe nobena reč ne od Boga, ne od božjih reči in svetih opravil odverniti zamogla! Kaj si kolj spoznal, de je k zveličanji potrebno in dobro, in kajkolj si enkrat Bogu oblubil, celo popolnoma si tvojim oblubam zvesti ostal. — Alj kelkokrati tudi mi pri svojih spovedih Bogu pobolšanje oblubimo, kelko dobrih opravil si naprejjemlemo za opraviti; pakaj, de le samo pri obečanju ostanemo. Radi se ogledavamo na druge ljudi in po njihovih delah storimo radi, le Boga in njegovih sv. zapoved se malo deržimo. O sramota za nas, ki pred toboj klečimo, ker si ti o nježni mladenč v tvojih otročjih letah telko dobrega tako zvesto bil storil! Mi pak odlagamo našo poboljšanje od leta do leta, tudi se ogiblemo dobrih del radi! — O kam bodo nam hitro leta pretekle, de bomo prazni od dobrih del k sodbi poklicani ojstri! Kako lepe

čednosti, lubi moji otročiči! mi vidimo nad tim ajngelskim mladenčom! —

Slepim izgledom nam on vsem malim ino odrašenim v svojem pobožnem zaderžanju sveti naprej. O debi si mi vsi iz tega brumnega življenja naj lepši navuk vzeli!

Zato, lubleni fantje! glejte še enkrat tja, k vašem bratu in varhu, kerga si zvolite dnes za posebnega pomočnika za vašo keršansko družtvo! S serčnim okom prave lubezni ga glejte tam v zali podobi! Njegova cveteča lelja vam naj bo za podobo ajngelske čistosti, — njegov križ v roki naj vas obudi k prežlahtni lubezni do milega Jezusa, — njegovo klečanje pred sv. oltarskim Zakramentom vam naj vliiva žgečo poželenje do sv. obhajila in pobožne molitve, — njegova gajžla (bič) v roki vam naj kaže njegovo zvesto pokoro in ojstro življenje, — njegova mertvečka glava vas naj opominja na sveta praznost in preminljivost pozemljiskih reči; — njegova na stran položena knezovska krona naj vašo zaderžanje in življenje k ponižnosti pelja in v pokoršini obderži; — njegov pertič v

roki vas naj gene k pravični žalosti čres vse grehe, ter k zgrivanim jočom čres stornjene vse hudobije!

O nedaj Bog! debi se hudi duh enkrat hvalil na sodni den, de jo kterega izmed vas v večno pogubljenje pridobil. Zato nosite praznično oblačilo svetega divišta vedno na duši in telu, ter ne zapravite nikdar preblage nedolžnosti; de na den sodbe se prikažete čisti pred Bogam ino pred sv. Alojzjom in našimi starši! O kako žalovanje bo čez vas ino pa joč, ako bo kateri od nebes jemal slovo!

Alj za neke izmed vas se močno bojim, de mi stanovitni ne ostanete, lubleni mladenči! posebno ker še otročjo nosite suknjo; bojim se v resnici, da vas kdo ne vtegne zapelati! — Alj sv. Alojz naj bo vsikdar vaš varh, ter v nevarnostih povsodi mogočni pomočnik, de vas vse združenih vkup enkrat srečno pripela do božjega trona, ter vas postavi veselo v prelepo domovino večnega zveličanja. Amen.

